

ДАРЛІНГІ

Ханна Маккінон

ДАРЛІНГИ

З англійської переклала *Божена Козирева*

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(73)-31
М 15

Copyright © 2023 by Hannah Roberts

Ханна Маккінон

М 15 Дарлінги [Текст] : роман / Ханна Маккінон; переклад з англ. Божени Козиревої. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 376 с.

ISBN 978-966-448-345-9

Енді недавно розлучилася, переїхала з донькою-підліткою у новий будинок й оговталась від життєвих перипетій, тож останнє, чого їй хочеться, — це гуляти на весіллі своєї молодшої сестри Сід. Але від сім'ї не втечеш, тож вони вирушають до сімейного літнього будинку Риптайд на березі океану.

Попереду в Енді три тижні відпочинку разом із любою родиною і спонтанна зустріч із другом дитинства. Та справжнім сюрпризом буде несподіваний візит найстаршої з Дарлінгів — Тіш, яка розкриє усі таємниці родини. Однак чи витримають Дарлінги правду, яка назавжди змінить їхні життя?

УДК 821.111(73)-31

Ця книжка є художнім твором. Будь-які посилання на історичні події, згадки реальних людей або місць, використані тут як вигадка. Інші імена, персонажі, місця та події є результатом уяви автора, і будь-яка схожість із реальними подіями, місцями чи особами, живими чи мертвими, є цілком випадковою.

© Ханна Маккінон, текст, 2023
© Божена Козирева, переклад, 2024
© Оксана Драчковська, обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-345-9 (укр.)

ISBN 978-1-9821-9553-3 (англ.)

Усі права застережено

*Присвячується Ґрейс і Фінлі, моїм причинам
для усього. Вони наповнюють моє серце і мої
сторінки всіма необробленими, прекрасни-
ми, любими і приправленими любов'ю дива-
ми у житті. Пишіть свою історію; я ніколи
не перестану її читати.*

Енді

Вічна проблема з родиною — ви можете прокласти багато миль між вами, але вони завжди знають ваші улюблені місця для схованки.

Не встигла Енді підїхати до кафе «Клемова хатина молюсків» біля підніжжя Мід-Кейпського шосе, — остання зупинка перед тим, як вона перетне міст Сагамор, який офіційно приведе її «на Мис», — як задзвонив її телефон. Це був Г'ю. Як це типово для її допитливого брата, який тижнями не відповідав на її дзвінки, потурбувати в момент, коли вона збиралася відкусити такий бажаний масляний шматок лобстер ролу. Енді застогнала і перевела дзвінок на голосову пошту. Повідомлення Г'ю виражало нетерплячість. «Де ти?»

Чесно кажучи, Енді не зовсім *ховалась* у «Хатині молюсків». Їй лише потрібна була хвилинка. Хвилинка для себе з її донькою підліткою, Моллі, яка зовсім не любить морепродукти і яка, власне, досі міцно спить на пасажирському сидінні. Байдуже. Енді дасть собі цю останню, вільну від сім'ї хвилинку, щоб насолодитися

своїм гарячим лобстер ролом. Це як останній глибокий вдих парашутиста перед стрибком із літака. Щороку Енді зупинялась у «Клемовій хатині молюсків», коли вся родина возз'єднується у Риптайді, літньому будинку її бабусі на Кейп-Коді. Приїжджають усі: її батьки, Чарлі та Кора, її брат-близнюк Г'ю та його чоловік Мартін. І їхня молодша сестра Сідні, яка буде виходити там заміж лише через кілька тижнів за нареченого Джеймса, досвідченого нью-йоркського комерційного ріелтора.

Щорічне возз'єднання Дарлінгів було не стільки за прошенням, скільки вимогою. Не приймалися ніякі відмовки. Винятків не було. Знаючи це, щоліта всі члени родини Дарлінгів відкладають свої звичні обов'язки в різних штатах, де вони живуть, пакують пляжні сумки й надають своїм обличчям безпристрасного виразу. Ви можете знайти відмовку на День подяки, ви навіть можете пропустити випадкову різдвяну вечерю, уникнувши того, що занадто багато волосся стане дибки на ідеально зачесаній голові Кори. Але ніхто не пропускає сімейний відпочинок у Риптайді. Це було б просто нечувано.

Енді покінчила зі своїм лобстер ролом і жадібно злизола масло з кінчиків пальців. Через пів року після розлучення до неї нарешті повертався апетит. Але зустріч з усією родиною — з приводу весілля, окрім усього, — досі змушувала нервувати. Енді простягнула руку до Моллі й попривали пасмо волосся, що стирчало, за вухо сплячої доньки. Моллі успадкувала цю прядену золотом шевелюру від її батька Джорджа. Джордж, який обіцяв Енді сім'ю і майбутнє, але не затримався, щоб

виконати останню частину. Той, хто лише за пів року після розлучення, уже п'ять місяців як поринув з головою у нові стосунки з іншою жінкою.

Коли Енді оприлюднила новину про розлучення минулого Різдва, її мати безмовно витріщалася через вікно у вітальні на засніжене подвір'я, і возилася з випуклим рубіновим перснем, з яким Чарлі робив їй пропозицію. Це було знайоме сіпання, що виражало її засмучення. Енді затамувала подих, дивлячись, як її матір покрутила його туди-сюди на своєму тонкому пальці. «Оберт несхвалення», — казав Г'ю, коли вони були маленькими.

— Жити на самоті буде важко, — промовила нарешті Кора.

«Звідки їй знати?» — запитувала себе Енді. Понад сорок п'ять років її мама була щаслива в шлюбі з її батьком, Чарлі, людиною з великим терпінням і ласкою.

— Мамо, разом жити важче. Це рішення не було ухвалене поспіхом.

Погляд Кори залишився прикутим до снігу.

— І все ж.

— З нею все буде гаразд, — сказав Чарлі Дарлінг, ступаючи вперед, щоб покласти руку на плече доньки. — Енді завжди знаходить свій шлях.

На щастя, це було того самого Різдва, коли Сідні й Джеймс оголосили про заручини. Це дало Енді трохи простору, оскільки всі змінили вражені обличчя на усмішки і сфокусувались на щасливій парі.

— Ти в боргу перед Сід, — розмірковував Г'ю, простягаючи високий келих «Бейлісу» біля вогнища, поки

решта юрмилася навколо обіднього столу, обговорюючи місця для свята. — Вона дала тобі змогу відступити з-під софітів і зализувати рани.

— У мене немає ран, щоб зализувати, — наполягала вона, вихоплюючи келих і добряче надпиваючи.

Але вона їх мала. Навіть попри те, що рішення про розлучення було взаємним, це все одно розбивало серце. Протягом одного року Енді втратила свій шлюб, свій дім і свій орієнтир. Джордж наполягав на продажу будинку, що стало ще одним ударом. Звісно, Енді знала, що не зможе дозволити собі утримувати його самотужки, та й друзі казали, що новий старт — на краще. Але це був її дім, і якщо колись Енді й потрібний був прихисток, аби зцілитися, то саме зараз. Їхній будинок був домівкою для Моллі, куди її привезли з пологового будинку. Будинок, де Енді навчилася бруднити руки й оформлювати подвір'я, і нарешті, через тринадцять років, zorganizувала вічнозелений сад, що кишить буддлеями, ромашками та гортензіями. Де вона старанно обирала, а потім фарбувала кожну кімнату в заспокійливі природні відтінки й досі мала забризкані фарбою шорти з обрізаних штанів як доказ. Ідея залишити це все, запакувати всі спогади дитинства Моллі та відвезти їх деінде, було майже боліснішим, ніж покинути шлюб. Ще одна втрата для оплакування.

Їй знадобилися місяці, щоб знайти нове місце: невеликий котедж із двома спальнями, у центрі міста, з великим кленом на передньому дворі. Вони переїхали під час зимових канікул, коли Енді мала тижневу відпустку від викладання у середній школі, а Моллі була